äraoleku ajal, kes nädalate ja kuude kaupa asjatalituste pärast reisil wiibis, täitis ta tema asemel majapreestri kohut. Iga hommiku ja õhtu kogus ta oma lapsed ja terwe majapere enese ümber kokku, luges neile piiblist midagi ette, laulis ja palwetas nendega üheskoos.

Oma armurikaste teenijatega käis ta kui perekonnaliikmetega üher, hoolitses armulikult ja emalikult nende eest, hoiatas ja manitses neid, kus seda tarwis läks. Kõige päält ei sallinud ta seda talgi, et tema oma lapsed teenijate wastu upsakad wõi ninatargad oliwad. Juba noorest east saadik oli ta neid õpetanud, iga teo eest, mis teenijate poolt neile osaks sai, tänama ja seda, mida nad teenijatelt soowiswad saada, wiisakalt paluma.

Ta sai wäga kurwaks ja pahaseks, kui kord kogemata kuulis, kuidas ta kümneaastane tütar Marie toatüdrukule pahaselt ja kõrgilt ütles: „Mis sa siis õieti arwad? Kas minul siis mitte luba ei ole sind käskida? Kas ma wist sind paluma pean, et sa nii hää oleksid ja minu juukseid tammiksid? See puudub weel! Hahahaa! Ära unusta mitte ära, et sa ainult toatüdruk oled! Sa tead ju wäga hästi, kes mina olen."

„Kes sa siis oled?" kostis nüüd wali ema hääl wäitese, üleannetu tütarlapse kõne sekka. „Tühi, wäikene tütarlaps oled sina, keda teised teenima peawad, sest et sa end weel teenida ei jaksa.

Sinul pole mingisugust õigust Karolinet käskida, sest ta on minu, aga mitte sinu teenistuses.

Karistuseks oma kõlwatu elukombe pärast pead sa tänasest päewast saadik ise, ilma teiste abita, end riidest lahti wõtma ja end riidesse panema. Pääle selle jääd sa täna õhtu poolel, mil mina teiste lastega metsa jalutama lähen, kodu ja pead trahwiks midagi tööd tegema.

Marie hakkas kibedasti nutma ja palus ema, teda mitte nii waljusti karistada.

Aga ema jäi oma otsuse juurde kindlaks. Ta teadis, et siin järelandmine tema lapsele suurt kahju wõis tuua.

Kui ta õhtul metsast kodu tuli, wõttis ta upsaka tütarlapse uuesti ette ja ütles temale armurikalt:

„Waata, mu laps," sõnas ta muu hulgas, „Jumal on küll waheseinad loonud, aga siisgi on tema ees kõik inimesed ühesarnased, ja ta tahab, et inimesed üksteist armastama ja austama peawad. Iseäranis lapsed ei pea alamate wastu ialgi wallatud ega kõrgid olema, sest nad ei ole ju mitte kõrgemad kui needgi; ja apostel ütleb wäga selgesti: „Nii kaua, kui laps weel pärija on, ei ole tema ega teenija wahel mingit wahet!" Kuigi Jumal meile oma armust suuremat rikkust on jaganud, siis ei anna see weel meile õigust waesemate wastu ebakristlikud ja uhked olla. Mina omalt poolt pean auusast teenijast niisama palju lugu, kui „ministrist".

Mina loodan, et sa edaspidi ses tükis mind enam kurwastama ei saa, ja ikka selle pääle mõtleda, mis sinu enese süda sees ütleks, kui sa Karoline asemel oleksid, kes oma käte töö abil enesele leiba peab teenima, ja sinu perewanemate lapsed sinuga armetult ja kõrgilt ümber käiksiwad.

Marie, kes südame poolest mitte paha laps ei olnud, waid seekord ainult wallatu oli olnud, hakkas uuesti nutma ja kahjatses wäga oma tegu. „Anna andeks armas ema; ma ei saa edaspidi seda enam mitte tegema."

Proua M. wõttis lapsukese oma kaisu. „Nii on õige, mu laps; mine nüüd ja palu Karoline käest oma tegu andeks! Sa oled seda juba sellepärast kohustatud tegema, et Karoline sind wiimasel, pikal haiguse ajal iseäralise hoole ja kannatusega waritses.

Marie oli walmis ema soowi täitma. Sest kuidas wõis ta äraunustada, kui armurikkalt Karoline sel raskel ajal tema eest hoolitses!

„Armas Karoline, ära ole enam pahane!" ütles ta toatüdrukule. „Ma kahjatsen wäga, et ma sinu wastu nii halb olin."

Karoline wõttis paluwal lapsel ümber kaela kinni ja rõõmsa südamega töttas Marie ema juurde jälle tagasi.

Sest ajast saadik oli ta kõigi teenijate wastu wäga wiisakas ja auupakkik, ja ta ema ei leidnud enam mingit põhjust elukombete üle temale etteheidet teha.

Ära lase kõrgil meelel oma südames ega oma sõnades walitseda, sest see on kõige kurja algus.

Pisarad.

Maailmas on mitmesuguseid pisaraid: pisarad, mis õieti häbipuna palgesse ajawad, pealiskaudse liigutamise pisarad, mõruduse ja wiha pisarad, haawatud auu ja edewuse pisarad.